

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2006/43/ES

ze dne 17. května 2006

o povinném auditu ročních a konsolidovaných účetních závěrek, o změně směrnic Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS a o zrušení směrnice Rady 84/253/EHS

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 44 odst. 2 písm. g) této Smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) V současné době čtvrtá směrnice Rady 78/660/EHS ze dne 25. července 1978 o ročních účetních závěrkách některých forem společností ⁽³⁾, sedmá směrnice Rady 83/349/EHS ze dne 13. června 1983 o konsolidovaných účetních závěrkách ⁽⁴⁾, směrnice Rady 86/635/EHS ze dne 8. prosince 1986 o ročních účetních závěrkách a konsolidovaných účetních závěrkách bank a ostatních finančních institucí ⁽⁵⁾ a směrnice Rady 91/674/EHS ze dne 19. prosince 1991 o ročních účetních závěrkách a konsolidovaných účetních závěrkách pojišťoven ⁽⁶⁾ požadují, aby audit roční účetní závěrky nebo konsolidované účetní závěrky prováděla jedna nebo několik osob, které jsou oprávněny tento audit provádět.

(2) Podmínky pro schvalování osob odpovědných za provádění povinného auditu byly stanoveny osmou směrnicí Rady 84/253/EHS ze dne 10. dubna 1984 o schvalování osob pověřených prováděním povinného auditu účetních dokumentů ⁽⁷⁾.

(3) Nedostatek harmonizovaného přístupu k povinnému auditu ve Společenství byl příčinou toho, že v roce 1998 Komise ve svém sdělení o povinném auditu v Evropské unii: cesta vpřed ⁽⁸⁾ navrhla zřízení výboru pro audit, který by mohl rozvíjet další činnost v úzké spolupráci s účetní profesí a členskými státy.

(4) Na základě práce výboru pro audit vydala Komise dne 15. listopadu 2000 doporučení o zajištění kvality povinného auditu v Evropské unii: minimální požadavky ⁽⁹⁾ a dne 16. května 2002 doporučení o nezávislosti statutárních auditorů v EU: sada základních zásad ⁽¹⁰⁾.

(5) Cílem této směrnice je podstatná, i když ne úplná, harmonizace požadavků na povinný audit. Není-li v této směrnici stanoveno jinak, může členský stát vyžadující povinný audit zavést přísnější požadavky.

(6) Kvalifikace pro audit, kterou získali statutární auditori na základě této směrnice, by měla být pokládána za rovnocennou. Nemělo by být tedy nadále možné, aby členské státy trvaly na tom, že většinu hlasovacích práv v auditorské společnosti musí držet místně schválení auditori nebo že většina členů správního nebo řídicího orgánu auditorské společnosti musí být místně schválena.

(7) Povinný audit vyžaduje odpovídající znalosti v oborech, jako jsou právo obchodních společností, daňové právo a sociální právo. Tyto znalosti by se měly před schválením statutárního auditora z jiného členského státu přezkoušet.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 157, 28.6.2005, s. 115.

⁽²⁾ Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 28. září 2005 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 25. dubna 2006.

⁽³⁾ Úř. věst. L 222, 14.8.1978, s. 11. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/51/ES (Úř. věst. L 178, 17.7.2003, s. 16).

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 193, 18.7.1983, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2003/51/ES.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 372, 31.12.1986, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2003/51/ES.

⁽⁶⁾ Úř. věst. L 374, 31.12.1991, s. 7. Směrnice ve znění směrnice 2003/51/ES.

⁽⁷⁾ Úř. věst. L 126, 12.5.1984, s. 20.

⁽⁸⁾ Úř. věst. C 143, 8.5.1998, s. 12.

⁽⁹⁾ Úř. věst. L 91, 31.3.2001, s. 91.

⁽¹⁰⁾ Úř. věst. L 191, 19.7.2002, s. 22.

- (9) Statutární auditoři by měli dodržovat nejvyšší etické normy. Proto by se na ně měly vztahovat požadavky profesní etiky zahrnující přinejmenším jejich funkci ve veřejném zájmu, jejich bezúhonnost, nestrannost, odbornou způsobilost a řádnou péči. Funkce statutárních auditorů ve veřejném zájmu znamená, že se na kvalitu práce statutárního auditora spoléhá širší okruh osob a institucí. Dobrá kvalita auditu přispívá k řádnému fungování trhů tím, že zvyšuje pravdivost a efektivitu účetních závěrek. Komise může přijmout prováděcí opatření týkající se profesní etiky jako minimální standardy. Může přitom vzít v úvahu zásady obsažené v etickém kodexu Mezinárodní federace účetních (IFAC).
- (10) Je důležité, aby statutární auditoři a auditorské společnosti respektovali soukromí klientů. Měli by proto být vázáni přísnými pravidly o důvěrnosti a zachování mlčenlivosti, která však nesmějí bránit řádnému uplatňování této směrnice. Tato pravidla o důvěrnosti by se měla vztahovat i na všechny statutární auditory nebo auditorské společnosti, kteří se daným úkolem již přestali zabývat.
- (11) Statutární auditoři a auditorské společnosti by měli být při provádění povinného auditu nezávislí. Mohou informovat auditovaný subjekt o skutečnostech zjištěných při auditu, ale neměli by zasahovat do vnitřních rozhodovacích procesů auditovaného subjektu. Pokud by se dostali do situace, kdy je ohrožen jejich nezávislost i po uplatnění ochranných opatření ke zmírnění takového ohrožení příliš závažné, měli by se vzdát nebo zdržet přijetí auditorské zakázky. Závěr o existenci vztahu, který ohrožuje auditorovu nezávislost, se může v případě vztahu mezi auditorem a auditovaným subjektem lišit od případu vztahu mezi sítí a auditovaným subjektem. Pokud vnitrostátní právní předpisy povolují nebo požadují, aby družstvo ve smyslu čl. 2 bodu 14 této směrnice nebo podobný subjekt uvedený v článku 45 směrnice 86/635/EHS byly členy neziskového auditorského subjektu, nedospěla by objektivní, rozumná a informovaná osoba k závěru, že vztah založený na členství ohrožuje nezávislost statutárního auditora, pokud jsou při provádění povinného auditu u některého z jeho členů dodržovány zásady nezávislosti auditorů provádějících audit na osobách, které by mohly ovlivňovat průběh povinného auditu. K příkladům ohrožení nezávislosti statutárního auditora nebo auditorské společnosti patří přímé nebo nepřímé finanční zájmy v auditovaném subjektu a poskytování dalších neauditorských služeb. Nezávislost statutárního auditora nebo auditorské společnosti může také ohrožovat výše odměny přijaté od auditovaného subjektu nebo její struktura. Ochranná opatření, jež mají být přijata ke zmírnění nebo vyloučení takových hrozeb, zahrnují zakazy, omezení, jiná opatření, postupy a požadavky na zveřejnění. Statutární auditoři a auditorské společnosti by měli odmítnout poskytnutí jakékoli další neauditorské služby, která ohrožuje jejich nezávislost. Komise může přijmout prováděcí opatření k ochraně nezávislosti jako minimální standardy. Přitom by měla vzít v úvahu zásady obsažené ve výše uvedeném doporučení ze dne 16. května 2002. Pro účely stanovení nezávislosti auditorů musí být objasněn pojem „sítě“, v níž auditoři působí. V této souvislosti je třeba vzít v úvahu různé okolnosti, jako jsou případy, kdy může být určitá struktura vymezena jako síť, protože je zaměřena na sdílení zisků nebo nákladů. Kritéria pro prokázání, že existuje síť, by měla být posuzována a zvažována na základě všech existujících skutkových okolností, jako jsou například společní obvyklí klienti.
- (12) V případech sebehodnocení nebo existence vlastního zájmu, kdy je vhodné chránit nezávislost statutárního auditora nebo auditorské společnosti, by mělo být na členském státu, nikoliv na statutárním auditorovi nebo auditorské společnosti, aby rozhodl, zda by se měl statutární auditor nebo auditorská společnost s ohledem na své auditované klienty auditorské zakázky vzdát nebo ji nepřijmout. To by nicméně nemělo vést k situaci, kdy by členské státy měly obecnou povinnost zakazovat statutárním auditorům nebo auditorským společnostem poskytování neauditorských služeb jejich auditovaným klientům. Pro určení, zda je v případech sebehodnocení nebo existence vlastního zájmu vhodné, aby statutární auditor nebo auditorská společnost neprováděli povinný audit kvůli zajištění nezávislosti statutárního auditora nebo auditorské společnosti, by měla mezi zohledňované skutečnosti patřit otázka, zda auditovaný subjekt veřejného zájmu vydal nebo nevydal převoditelné cenné papíry přijaté k obchodování na regulovaném trhu ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů⁽¹⁾.
- (13) Je důležité zajistit trvale vysokou kvalitu všech povinných auditů vyžadovaných právními předpisy Společenství. Všechny povinné audity by proto měly být prováděny na základě mezinárodních auditorských standardů. Opatření provádějící tyto standardy ve Společenství by měla být přijata podle rozhodnutí Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi⁽²⁾. Při posuzování technické správnosti mezinárodních auditorských standardů by měl být Komisi nápomocen technický výbor nebo skupina pro audit, které by měly také zahrnovat systém orgánů veřejného dohledu členských států. Aby

(1) Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1.

(2) Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23.

bylo dosaženo maximálního stupně harmonizace, mělo by být členskými státy dovoleno zavádět další vnitrostátní auditorské postupy nebo požadavky, pouze pokud budou vyplývat ze zvláštních vnitrostátních právních požadavků na rozsah povinného auditu u ročních nebo konsolidovaných účetních závěrek, a za předpokladu, že přijaté mezinárodní auditorské standardy takové požadavky nepokrývají. Členské státy by měly mít možnost zachovat tyto dodatečné auditorské postupy, jen dokud tyto auditorské postupy a požadavky nebudou pokryty následně přijatými mezinárodními auditorskými standardy. Pokud by však přijaté mezinárodní auditorské standardy obsahovaly auditorské postupy, jejichž provádění by vedlo ke zvláštnímu právnímu konfliktu s vnitrostátním právem, který vznikne na základě zvláštních vnitrostátních požadavků v souvislosti s rozsahem povinného auditu, mohou členské státy vyjmutou spornou část mezinárodních auditorských standardů, dokud tyto konflikty trvají, pokud se použijí opatření podle čl. 26 odst. 3. Všechny dodatečné požadavky nebo výjimky uplatňované členskými státy by měly přispívat k vysoké věrohodnosti ročních účetních závěrek společností a odpovídat veřejnému zájmu. Výše uvedené znamená, že členské státy mohou například požadovat vypracování dodatečné zprávy auditora pro dozorčí radu nebo stanovit jiné požadavky na vykazování a kontrolu vycházející z vnitrostátních pravidel pro správu a řízení společností.

- (14) Aby mohla Komise přijmout mezinárodní auditorský standard pro účely uplatnění ve Společenství, musí být obecně mezinárodně přijímán, musí se na jeho vzniku a po otevřeném a průhledném postupu plně podílet všechny zainteresované osoby, musí přispívat k věrohodnosti a kvalitě ročních účetních závěrek a konsolidovaných účetních závěrek a musí odpovídat evropskému veřejnému zájmu. Otázka, zda je žádoucí přijmout prohlášení o mezinárodní auditorské praxi za součást standardu, by měla být posouzena v souladu s rozhodnutím 1999/468/ES v jednotlivých případech. Komise by měla před zahájením přijímacího procesu zajistit provedení přezkumu s cílem ověřit, zda byly tyto požadavky splněny, a o výsledku tohoto přezkumu podat zprávu členům výboru zřízeného touto směrnicí.
- (15) V případě konsolidovaných účetních závěrek je důležité, aby existovalo jasné vymezení odpovědností mezi statutárními auditory, kteří provádějí audit částí skupiny. Pro tyto účely by měl plnou odpovědnost za zprávu auditora nést auditor skupiny.
- (16) Pro lepší srovnatelnost společností používajících stejné účetní standardy a pro zvýšení důvěry veřejnosti v auditorskou činnost může Komise přijmout společnou zprávu auditora pro audit ročních účetních závěrek nebo konsolidovaných účetních závěrek sestavených na

základě schválených mezinárodních účetních standardů, pokud nebyl pro tuto zprávu přijat vhodný standard na úrovni Společenství.

- (17) Vhodným prostředkem k dosažení trvale vysoké kvality povinných auditů jsou pravidelné kontroly. Statutární auditori a auditorské společnosti by proto měli podléhat systému zajištění kvality, který bude fungovat nezávisle na kontrolovaných statutárních auditorech a auditorských společnostech. Pro účely použití článku 29 o systémech zajištění kvality mohou členské státy stanovit, že pokud mají jednotliví auditori společnou politiku zajištění kvality, je třeba přihlížet pouze k požadavkům platným pro auditorské společnosti. Členské státy mohou systém zajištění kvality zorganizovat tak, že každý jednotlivý auditor bude podléhat kontrole zajištění kvality nejméně jednou za šest let. V této souvislosti by financování systému zajištění kvality nemělo být vystaveno nepatřičnému vlivu. Komise by měla mít pravomoc přijmout prováděcí opatření v záležitostech, které souvisí s organizací systému zajištění kvality, a v souvislosti s jeho financováním v případech, kdy je důvěra veřejnosti v systém zajištění kvality vážně ohrožena. Systémy veřejného dohledu členských států by měly být podporovány, aby nalezly koordinovaný přístup k provádění přezkumů zajištění kvality s cílem vyvarovat se uvalování zbytečné zátěže na dotčené osoby.
- (18) K předcházení nesprávného provádění povinného auditu a jeho nápravě přispívají vyšetřování a vhodné sankce.
- (19) Statutární auditori a auditorské společnosti by měli zodpovídat za to, že svou činnost vykonávají s řádnou péčí, a proto by měli odpovídat za finanční škodu způsobenou nedostatečnou péčí. Avšak schopnost auditorů a auditorských společností získat pojištění odpovědnosti za škody při výkonu povolání může záviset na tom, zda mají neomezenou finanční odpovědnost. Komise má v úmyslu tyto otázky prozkoumat s ohledem na to, že systémy odpovědnosti mohou být v různých členských státech velmi rozdílné.
- (20) Členské státy by měly zorganizovat účelný systém veřejného dohledu nad statutárními auditory a auditorskými společnostmi založený na kontrole v domovském státě. Regulační ujednání v oblasti veřejného dohledu by měla umožnit účelnou spolupráci na úrovni Společenství v oblasti činností dohledu členských států. Systém veřejného dohledu by měl být řízen osobami mimo profesi, které mají znalosti z oblastí významných pro povinný audit. Osobami mimo profesi mohou být odborníci, kteří nebyli nikdy spojeni s auditorskou profesí, nebo bývalí příslušníci této profese, kteří z ní odešli. Členské státy však mohou povolit, aby se na řízení systému veřejného dohledu podílela menšina osob vykonávajících

tuto profesi. Příslušné orgány členských států by měly navzájem spolupracovat, kdykoli to bude nezbytné pro účely plnění jejich povinností při výkonu dohledu nad jimi schválenými statutárními auditory a auditorskými společnostmi. Taková spolupráce může významně přispět k zabezpečení trvale vysoké kvality povinného auditu ve Společenství. Vzhledem k tomu, že je nezbytné zajistit účinnou spolupráci a koordinaci na evropské úrovni mezi příslušnými orgány určenými členskými státy, nemělo by se určení jednoho subjektu odpovědného za zabezpečení spolupráce dotknout možnosti, aby každý jednotlivý orgán mohl přímo spolupracovat s ostatními příslušnými orgány členských států.

- (21) Pro zajištění souladu s čl. 32 odst. 3 o zásadách veřejného dohledu by měla být osoba mimo profesi považována za znalou oblastí významných pro povinný audit buď s ohledem na její dřívější profesní znalosti, nebo s ohledem na to, že má znalosti přinejmenším jednoho z předmětů uvedených v článku 8.
- (22) Statutární auditor nebo auditorská společnost by měl být jmenován na valné hromadě akcionářů nebo členů auditovaného subjektu. Pro zajištění ochrany nezávislosti auditora je důležité zajistit, aby výpověď byla možná pouze v odůvodněných případech a pouze tehdy, jsou-li tyto důvody sděleny orgánu nebo orgánům veřejného dohledu.
- (23) Subjekty veřejného zájmu jsou viditelnější a jsou důležitější z hospodářského hlediska, a proto by se měly na povinný audit jejich roční účetní závěrky a konsolidované účetní závěrky klást přísnější požadavky.
- (24) Výbory pro audit a účinný systém vnitřní kontroly přispívají k minimalizaci finančních a operačních rizik i rizika nedodržení předpisů a zvyšují kvalitu účetního výkaznictví. Členské státy mohou zohlednit doporučení Komise ze dne 15. února 2005 o úloze nevykonných členů správní rady nebo členů dozorčí rady a o výborech správní nebo dozorčí rady společností kótovaných na burze⁽¹⁾, které stanovuje, jak by měly být zřizovány výbory pro audit a jak by měly fungovat. Členské státy mohou určit, že funkce přidělené výboru pro audit nebo

orgánu, který vykonává rovnocenné funkce, může vykonávat správní nebo dozorčí orgán jako celek. S ohledem na povinnosti výboru pro audit podle článku 41 by statutární auditor ani auditorská společnost neměli být žádným způsobem podřízeni výboru.

- (25) Členské státy mohou rovněž rozhodnout, že subjekty veřejného zájmu, které jsou subjekty kolektivního investování, jejichž převoditelné cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu, zproští povinnosti mít výbor pro audit. V této možnosti je zohledněna skutečnost, že v případech, kdy subjekt kolektivního investování funguje pouze za účelem shromažďování majetku, nebude zřízení výboru pro audit vždy vhodné. Účetní výkaznictví a související rizika nejsou srovnatelná s výkaznictvím a riziky jiných subjektů veřejného zájmu. Kromě toho působí subjekty kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) a jejich správcovské společnosti v přesně vymezeném regulativním prostředí a vztahují se na ně zvláštní mechanismy řízení, jako jsou kontroly, které provádí jejich depozitář. U subjektů kolektivního investování, které nejsou harmonizovány směrnicí 85/611/EHS⁽²⁾, ale vztahují se na ně ochranná opatření rovnocenná opatřením stanoveným v uvedené směrnici, by mělo být členským státům v tomto konkrétním případě umožněno poskytnout těmto subjektům stejné zacházení jako subjektům kolektivního investování, které jsou harmonizovány na úrovni Společenství.
- (26) Za účelem posílení nezávislosti auditorů subjektů veřejného zájmu by se klíčový auditorský partner nebo partneri provádějící audit takových subjektů měli střídát. Pro zorganizování takového střídání by měly členské státy požadovat změnu klíčového auditorského partnera nebo partnerů jednajících s auditovaným subjektem, přičemž by auditorské společnosti, s níž jsou klíčový auditorský partner nebo partneri spojeni, měly umožnit pokračovat ve výkonu funkce statutárního auditora v takovém subjektu. Domnívá-li se členský stát, že se jedná o vhodný způsob, jak dosáhnout sledovaných cílů, může požadovat změnu auditorské společnosti, aniž je dotčen čl. 42 odst. 2 této směrnice.
- (27) Propojenost kapitálových trhů zdůrazňuje potřebu zajistit rovněž vysokou kvalitu práce prováděné auditory z třetích zemí v souvislosti s kapitálovým trhem Společenství. Tito auditoři by proto měli být registrováni, aby bylo možné je podrobovat přezkumu zajištění kvality a aby podléhali systému vyšetřování a sankcí. Odchytky na základě vzájemnosti by měly být možné, pokud by procházely testem rovnocennosti prováděným Komisí ve spolupráci s členskými státy. V každém případě by měl být subjekt, který vydal převoditelné cenné papíry na regulovaném trhu ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 14 směrnice 2004/39/ES, vždy podroben auditu auditorem,

⁽²⁾ Směrnice Rady 85/611/EHS ze dne 20. prosince 1985 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (Úř. věst. L 375, 31.12.1985, s. 3). Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/1/ES (Úř. věst. L 79, 24.3.2005, s. 9).

⁽¹⁾ Úř. věst. L 52, 25.2.2005, s. 51.

- který je buď zaregistrován v členském státě, nebo vykonává svou činnost pod dohledem příslušných orgánů třetí země, z níž auditor pochází, pokud je tato třetí země Komisí nebo členským státem uznána jako země splňující požadavky rovnocenné požadavkům Společenství v oblasti zásad dohledu, systémů zajištění kvality a systémů vyšetřování a sankcí a pokud je dodržena zásada vzájemnosti. Jestliže určitý členský stát shledá systém zajištění kvality třetí země rovnocenným, neznamená to, že i ostatní členské státy mají povinnost toto posouzení rovnocennosti přijmout, ani to nepředjímá rozhodnutí Komise.
- (28) Složitost auditů mezinárodních skupin vyžaduje dobrou spolupráci mezi příslušnými orgány členských států a příslušnými orgány třetích zemí. Členské státy by proto měly zajistit, aby byl přístup příslušných orgánů třetích zemí k pracovním materiálům k auditu a dalším dokumentům možný přes příslušné vnitrostátní orgány. Na ochranu práv dotčených osob a zároveň pro usnadnění přístupu k těmto materiálům a dokumentům by mělo být členským státům dovoleno poskytovat přímý přístup příslušným orgánům třetích zemí s podmínkou souhlasu příslušného vnitrostátního orgánu. Jedním z významných kritérií pro poskytnutí přístupu by mělo být, zda příslušné orgány třetích zemí splňují požadavky, které Komise prohlásila za přiměřené. Do přijetí rozhodnutí Komise mohou členské státy posuzovat přiměřenost požadavků samy, aniž je dotčeno rozhodnutí Komise.
- (29) Předávání informací uvedených v člácích 36 a 47 by mělo probíhat v souladu s pravidly pro předávání osobních údajů do třetích zemí stanovenými ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů⁽¹⁾.
- (30) Opatření nezbytná k provedení této směrnice by měla být přijata podle rozhodnutí 1999/468/ES a s patřičným ohledem na prohlášení, které učinila Komise v Evropském parlamentu dne 5. února 2002 k provádění právních předpisů v oblasti finančních služeb.
- (31) Evropský parlament by měl mít od okamžiku, kdy jsou poprvé předloženy pozměňovací návrhy a návrhy prováděcích opatření, tři měsíce, aby je mohl přezkoumat a zaujmout k nim stanovisko. V naléhavých a řádně odůvodněných případech může být toto období zkráceno. Pokud v tomto období přijme Evropský parlament usnesení, přezkoumá Komise pozměňovací návrhy nebo opatření.
- (32) Jelikož cílů této směrnice, totiž požadavku používání jednotných mezinárodních auditorských standardů, aktualizace požadavků na vzdělání, definice profesní etiky a praktického uskutečňování spolupráce mezi příslušnými orgány členských států a mezi těmito orgány a orgány třetích zemí, nezbytného pro další zlepšení a harmonizaci kvality povinného auditu ve Společenství a usnadnění spolupráce mezi členskými státy a spolupráce se třetími zeměmi a pro posílení důvěry v povinný audit, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jich může být z důvodu rozsahu a účinků této směrnice lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů.
- (33) S cílem zprůhlednit vztah mezi statutárním auditorem nebo auditorskou společností a auditovaným subjektem by měly být směrnice 78/660/EHS a 83/349/EHS změněny tak, aby v nich byl uveden požadavek zveřejnění odměny za audit a odměny za neauditorské služby v komentáři k roční účetní závěrce a ke konsolidované účetní závěrce.
- (34) Směrnice 84/253/EHS by měla být zrušena, protože postrádá všeobecný soubor pravidel pro zajištění vhodné infrastruktury auditu, jako je veřejný dohled, disciplinární systém a systém zajištění kvality, a protože neobsahuje konkrétní pravidla týkající se regulační spolupráce členských států a třetích zemí. Pro zajištění právní jistoty by mělo být jasně určeno, že statutární auditoři a auditorské společnosti, kteří byli schváleni podle směrnice 84/253/EHS, mají být považováni za schválené podle této směrnice.

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

PŘEDMĚT A DEFINICE

Článek 1

Předmět

⁽¹⁾ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31. Směrnice ve znění nařízení (ES) č. 1882/2003 (Úř. věst. L 284, 31.10.2003, s. 1).

Tato směrnice stanoví pravidla týkající se povinného auditu ročních účetních závěrek a konsolidovaných účetních závěrek.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

1. „povinným auditem“ audit ročních účetních závěrek nebo konsolidovaných účetních závěrek, pokud jej vyžaduje právo Společenství;
2. „statutárním auditorem“ fyzická osoba, kterou v souladu s touto směrnicí schválí příslušné orgány členského státu k provádění povinných auditů;
3. „auditorskou společností“ právnická osoba nebo jiný subjekt bez ohledu na jeho právní formu, který v souladu s touto směrnicí schválí příslušné orgány členského státu k provádění povinných auditů;
4. „auditorským subjektem ze třetí země“ subjekt bez ohledu na jeho právní formu, který provádí audit roční účetní závěrky nebo konsolidované účetní závěrky společnosti zaregistrované v třetí zemi;
5. „auditorem ze třetí země“ fyzická osoba, která provádí audit roční účetní závěrky nebo konsolidované účetní závěrky společnosti zaregistrované v třetí zemi;
6. „auditorem skupiny“ jeden nebo více statutárních auditorů nebo jedna nebo více auditorských společností, kteří provádějí povinný audit konsolidované účetní závěrky;
7. „sítí“ rozsáhlejší struktura
 - zaměřená na spolupráci, ke které patří statutární auditor nebo auditorská společnost, a
 - zřetelně orientovaná na sdílení zisků nebo nákladů, nebo která má společné vlastnictví, ovládání či řízení, společné zásady a postupy kontroly kvality, společnou obchodní strategii, nebo používá společnou značku či významnou část odborných zdrojů;
8. „sesterskou společností auditorské společnosti“ podnik, bez ohledu na svou právní formu, který je s auditorskou společností spojen společným vlastnictvím, ovládáním nebo řízením;
9. „zprávou auditora“ zpráva uvedená v článku 51a směrnice 78/660/EHS a v článku 37 směrnice 83/349/EHS, kterou vydává statutární auditor nebo auditorská společnost;
10. „příslušnými orgány“ orgány nebo subjekty určené zákonem, které jsou příslušné pro regulaci statutárních auditorů a auditorských společností a pro dohled nad nimi nebo jejich zvláštními aspekty; odkaz na „příslušný orgán“ v určitém článku znamená odkaz na orgán nebo subjekt odpovídající za funkce uvedené ve zmíněném článku;
11. „mezinárodními auditorskými standardy“ mezinárodní standardy pro audit (ISA) a související prohlášení a standardy v míře, v níž se týkají povinného auditu;
12. „mezinárodními účetními standardy“ mezinárodní účetní standardy (IAS), mezinárodní standardy účetního výkaznictví (IFRS) a související interpretace (interpretace SIC-IFRIC), následující novely těchto standardů a souvisejících interpretací, budoucí standardy a související interpretace vydané nebo přijaté Radou pro mezinárodní účetní standardy (IASB);
13. „subjekty veřejného zájmu“ subjekty, které se řídí právem členského státu a jejichž převoditelné cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu kteréhokoli členského státu ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 14 směrnice 2004/39/ES, úvěrové instituce ve smyslu čl. 1 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES ze dne 20. března 2000 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu⁽¹⁾ a pojišťovny ve smyslu čl. 2 odst. 1 směrnice 91/674/EHS. Členské státy mohou za subjekty veřejného zájmu označit další subjekty, například ty, které jsou důležité z hlediska veřejného zájmu vzhledem k povaze své činnosti, své velikosti nebo počtu svých zaměstnanců;
14. „družstvem“ evropská družstevní společnost, jak je vymezena v článku 1 nařízení Rady (ES) č. 1435/2003 ze dne 22. července 2003 o statutu evropské družstevní společnosti (SCE)⁽²⁾, nebo jiné družstvo, u něhož právo Společenství vyžaduje provedení povinného auditu, jako například úvěrové instituce ve smyslu čl. 1 bodu 1 směrnice 2000/12/ES a pojišťovny ve smyslu čl. 2 odst. 1 směrnice 91/674/EHS;
15. „osobou mimo profesi“ fyzická osoba, která nejméně po tři roky před svým zapojením do řízení systému veřejného dohledu nevykonávala povinné audity, neměla hlasovací právo v auditorské společnosti, nebyla členem správního ani řídicího orgánu auditorské společnosti a nebyla zaměstnána ani jinak spojena se žádnou auditorskou společností;

⁽¹⁾ Úř. věst. L 126, 26.5.2000, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Komise 2006/29/ES (Úř. věst. L 70, 9.3.2006, s. 50).

⁽²⁾ Úř. věst. L 207, 18.8.2003, s. 1.

16. „klíčovým auditorským partnerem (partnerem)“

- a) jeden nebo více statutárních auditorů, kteří jsou auditorskou společností pověřeni k provedení určité auditorské zakázky, v níž mají hlavní odpovědnost za provedení povinného auditu jménem auditorské společnosti,
- b) v případě auditu skupiny nejméně jeden nebo více statutárních auditorů, kteří jsou určeni auditorskou společností jako hlavní odpovědné osoby za provedení povinného auditu na úrovni skupiny, a jeden nebo více statutárních auditorů, kteří jsou určeni jako hlavní odpovědné osoby na úrovni významných dceřiných společností, nebo
- c) jeden nebo více statutárních auditorů, kteří podepisují zprávu auditora.

v člancích 4 a 6 až 12. Členské státy mohou stanovit, že tyto fyzické osoby musí být schváleny také v jiném členském státě. Pro účely povinného auditu družstev a podobných subjektů, jak je uvedeno v článku 45 směrnice 86/635/EHS, mohou členské státy přijmout jiná zvláštní ustanovení o hlasovacích právech;

- c) většinu v rozsahu nejvýše 75 % členů správního nebo řídicího orgánu subjektu tvoří auditorské společnosti, které jsou schváleny v některém členském státě, nebo fyzické osoby, které splňují alespoň podmínky stanovené v člancích 4 a 6 až 12. Členské státy mohou stanovit, že tyto fyzické osoby musí být schváleny také v jiném členském státě. Nemá-li daný orgán více než dva členy, musí podmínky stanovené v tomto písmenu splňovat alespoň jeden z nich;
- d) společnost splňuje podmínky stanovené v článku 4.

Členské státy mohou stanovit dodatečné podmínky pouze ve vztahu k písmenu c). Tyto podmínky musí být přiměřené sledovaným cílům a nesmějí překračovat rámec toho, co je nezbytně nutné.

KAPITOLA II

SCHVALOVÁNÍ, PRŮBĚŽNÉ VZDĚLÁVÁNÍ A VZÁJEMNÉ UZNÁVÁNÍ

Článek 3

Schvalování statutárních auditorů a auditorských společností

1. Povinný audit provádějí výhradně statutární auditoři nebo auditorské společnosti, kteří jsou schváleni členským státem vyžadujícím povinný audit.
2. Každý členský stát určí orgány příslušné pro schvalování statutárních auditorů a auditorských společností.

Příslušnými orgány mohou být profesní sdružení, pokud podléhají systému veřejného dohledu stanovenému v kapitole VIII.

3. Aniž je dotčen článek 11, mohou příslušné orgány členských států schválit jako statutární auditory výhradně fyzické osoby splňující alespoň podmínky stanovené v člancích 4 a 6 až 10.
4. Příslušné orgány členských států mohou schválit jako auditorské společnosti výhradně subjekty, které splňují tyto podmínky:
 - a) fyzické osoby, které provádějí povinné auditu jménem auditorské společnosti, splňují alespoň podmínky stanovené v člancích 4 a 6 až 12 a jsou schváleny jako statutární auditoři v dotčeném členském státě;
 - b) většinu hlasovacích práv v subjektu drží auditorské společnosti, které byly schváleny v některém členském státě, nebo fyzické osoby, které splňují alespoň podmínky stanovené

Článek 4

Dobrá pověst

Příslušné orgány členského státu mohou schválit pouze fyzické osoby nebo společnosti s dobrou pověstí.

Článek 5

Zrušení schválení

1. Schválení statutárního auditora nebo auditorské společnosti se zruší, pokud byla dobrá pověst dotyčné osoby nebo společnosti vážně narušena. Členské státy však mohou poskytnout přiměřenou dobu ke splnění požadavků na dobrou pověst.
2. Schválení auditorské společnosti se zruší, není-li nadále plněna některá z podmínek stanovených v čl. 3 odst. 4 písm. b) a c). Členské státy však mohou poskytnout přiměřenou dobu ke splnění těchto podmínek.
3. Je-li z jakéhokoli důvodu zrušeno schválení statutárního auditora nebo auditorské společnosti, sdělí příslušný orgán členského státu, v němž bylo schválení zrušeno, tuto skutečnost a důvody zrušení příslušným orgánům členských států, ve kterých je statutární auditor nebo auditorská společnost také schválen, přičemž tyto orgány jsou uvedeny v rejstříku členského státu provádějícího zrušení v souladu s čl. 16 odst. 1 písm. c).

Článek 6**Vzdělání**

Aniž je dotčen článek 11, může být fyzická osoba schválena k provádění povinného auditu, pouze pokud dosáhla úrovně vzdělání nutné k přijetí na vysokou školu nebo rovnocenné úrovně, a poté absolvovala program teoretické výuky a odborné praxe a složila zkoušku odborné způsobilosti na úrovni závěrečné zkoušky na vysoké škole nebo na úrovni rovnocenné zkoušky pořádané nebo uznávané dotyčným členským státem.

Článek 7**Zkouška odborné způsobilosti**

Zkouška odborné způsobilosti uvedená v článku 6 zaručí nezbytnou úroveň teoretických znalostí v oborech souvisejících s prováděním povinného auditu a schopnost uplatnit takové znalosti v praxi. Alespoň část této zkoušky musí být v písemné formě.

Článek 8**Test teoretických znalostí**

1. Test teoretických znalostí zahrnutý do zkoušky ověřuje znalosti především v těchto oborech:

- a) všeobecná účetní teorie a zásady;
- b) právní požadavky a standardy vztahující se k přípravě roční a konsolidované účetní závěrky;
- c) mezinárodní účetní standardy;
- d) finanční analýza;
- e) nákladové a provozní účetnictví;
- f) řízení rizik a vnitřní kontrola;
- g) provádění auditu a profesní znalosti;
- h) právní požadavky a profesní standardy vztahující se k povinnému auditu a statutárním auditorům;
- i) mezinárodní auditorské standardy;
- j) profesní etika a nezávislost.

2. V rozsahu významném pro audit se zjišťují přinejmenším také znalosti v těchto oborech:

- a) právo obchodních společností a správa a řízení obchodních společností;
- b) úpadkové právo;
- c) daňové právo;

- d) občanské a obchodní právo;
- e) pracovní právo a právo sociálního zabezpečení;
- f) informační a výpočetní systémy;
- g) podniková, všeobecná a finanční ekonomie;
- h) matematika a statistika;
- i) základní zásady finančního řízení podniků.

3. Komise může postupem podle čl. 48 odst. 2 upravit seznam oborů, které mají být zahrnuty do testu teoretických znalostí uvedeného v odstavci 1 tohoto článku. Komise bere při přijímání těchto prováděcích opatření v úvahu vývoj v oblasti auditu a v auditorské profesi.

Článek 9**Osvobození**

1. Odchylně od článků 7 a 8 může členský stát stanovit, že osoba, která úspěšně složila vysokoškolskou nebo rovnocennou zkoušku nebo která má vysokoškolský titul nebo rovnocennou kvalifikaci v jednom nebo více oborech uvedených v článku 8, může být osvobozena od testu teoretických znalostí z oborů, kterých se taková zkouška nebo titul týkaly.

2. Odchylně od článku 7 může členský stát stanovit, že držitel vysokoškolského titulu nebo rovnocenné kvalifikace v jednom nebo více oborech uvedených v článku 8 může být osvobozen od testu schopnosti praktického uplatnění teoretických znalostí v těchto oborech, pokud v nich absolvoval odbornou praxi zakončenou zkouškou nebo udělením diplomu, uznaných státem.

Článek 10**Odborná praxe**

1. Aby byla zabezpečena schopnost uplatnit teoretické znalosti v praxi, jejíž ověření je součástí zkoušky, musí uchazeči absolvovat alespoň tříletou odbornou praxi, mimo jiné při provádění auditu ročních účetních závěrek a konsolidovaných účetních závěrek nebo podobných účetních výkazů. Tato praxe musí alespoň ze dvou třetin probíhat u statutárního auditora nebo auditorské společnosti schválených v kterémkoli členském státě.

2. Členské státy zajistí, aby veškerá odborná praxe probíhala pod dohledem osob, které poskytují odpovídající záruky své schopnosti zajišťovat odbornou praxi.

Článek 11

Kvalifikace získaná dlouhodobými praktickými zkušenostmi

Členský stát může jako statutárního auditora schválit osobu, která nesplňuje podmínky stanovené v článku 6, prokáže-li:

- a) že po dobu patnácti let vykonávala odborné činnosti, které jí umožnily získat dostatečné zkušenosti v oblasti financí, práva a účetnictví, a složila zkoušku odborné způsobilosti podle článku 7, nebo
- b) že po dobu sedmi let vykonávala odborné činnosti ve stejných oborech a kromě toho absolvovala odbornou praxi uvedenou v článku 10 a složila zkoušku odborné způsobilosti podle článku 7.

Článek 12

Kombinace odborné praxe a teoretické výuky

1. Členské státy mohou od dob odborné činnosti uvedených v článku 11 odečíst počet let teoretické výuky v oborech uvedených v článku 8, byla-li tato výuka zakončena zkouškou uznávanou státem. Toto období nesmí být kratší než jeden rok a od délky odborné činnosti nelze odečíst více než čtyři roky.
2. Délka odborné činnosti a odborné praxe nesmí být kratší než program teoretické výuky spolu s odbornou praxí požadované v článku 10.

Článek 13

Průběžné vzdělávání

Členské státy zajistí, aby se statutární auditori účastnili vhodných programů průběžného vzdělávání s cílem udržet si teoretické znalosti, profesní znalosti a hodnoty na dostatečně vysoké úrovni a aby se na případy nedodržení požadavků na průběžné vzdělávání vztahovaly vhodné sankce uvedené v článku 30.

Článek 14

Schvalování statutárních auditorů z jiných členských států

Příslušné orgány členských států zavedou postupy pro schvalování statutárních auditorů, kteří byli schváleni v jiných členských státech. Tyto postupy nepřekračují požadavky na složení zkoušky způsobilosti podle článku 4 směrnice Rady 89/48/EHS ze dne 21. prosince 1988 o obecném systému pro uznávání vysokoškolských diplomů vydaných po ukončení nejméně tříletého odborného vzdělávání a přípravy⁽¹⁾. Zkouška způsobilosti, vedená v jednom z jazyků povolených podle jazykových předpisů platných v daném členském státě, se smí týkat pouze přiměřených znalostí statutárního auditora v oblasti právních předpisů tohoto členského státu v rozsahu, v jakém se vztahují k povinnému auditu.

KAPITOLA III

REGISTRACE

Článek 15

Veřejný rejstřík

1. Každý členský stát zajistí, že statutární auditori a auditorské společnosti jsou registrováni ve veřejném rejstříku v souladu s články 16 a 17. Ve výjimečných případech nemusí členské státy uplatňovat požadavky stanovené v tomto článku a článku 16 o zveřejňování informací v míře nezbytné pro snížení bezprostředního a závažného ohrožení osobní bezpečnosti jakékoli osoby.

2. Členské státy zajistí, aby každý statutární auditor a auditorská společnost byli ve veřejném rejstříku označeni individuálním číslem. Registrační údaje musí být v rejstříku uloženy v elektronické formě a být veřejnosti přístupné elektronicky.

3. Veřejný rejstřík rovněž obsahuje název a adresu orgánů příslušných pro schvalování podle článku 3, zajištění kvality podle článku 29, vyšetřování statutárních auditorů a auditorských společností a ukládání sankcí těmto auditorům a společnostem podle článku 30 a pro veřejný dohled podle článku 32.

4. Členské státy zajistí, aby byl veřejný rejstřík plně funkční nejpozději 29. června 2009.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 19, 24.1.1989, s. 16. Směrnice ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/19/ES (Úř. věst. L 206, 31.7.2001, s. 1).

Článek 16

Registrace statutárních auditorů

1. Veřejný rejstřík obsahuje o statutárních auditorech alespoň tyto informace:

- a) jméno, adresu a registrační číslo;
- b) jméno, adresu, adresu internetových stránek a registrační číslo auditorské společnosti nebo společností, u kterých je statutární auditor zaměstnán nebo s nimiž je spojen jako společník nebo jinak, pokud existují;
- c) všechny další registrace jako statutárního auditora provedené u příslušných orgánů jiných členských států a jako auditora ve třetích zemích, včetně názvu registračního orgánu nebo orgánů a registračního čísla nebo čísel, pokud existují.

2. Auditori ze třetích zemí zaregistrovaní podle článku 45 se v rejstříku označí zřetelně jako auditori ze třetích zemí, a nikoli jako statutární auditori.

Článek 17

Registrace auditorských společností

1. Veřejný rejstřík obsahuje o auditorských společnostech alespoň tyto informace:

- a) název, adresu a registrační číslo;
- b) právní formu;
- c) informace o kontaktech, hlavní kontaktní osobu a adresu internetových stránek, pokud existují;
- d) adresy všech kanceláří v členském státě;
- e) jména a registrační čísla všech statutárních auditorů zaměstnaných u auditorské společnosti nebo s ní spojených jako společníci či jinak;
- f) jména a obchodní adresy všech vlastníků a společníků či akcionářů;
- g) jména a obchodní adresy všech členů správního nebo řídicího orgánu;
- h) případné členství v síti a seznam názvů a adres členských společností a sesterských společností nebo udání místa, kde jsou takové informace veřejně dostupné;
- i) všechny další registrace jako auditorské společnosti provedené u příslušných orgánů jiných členských států a jako auditorského subjektu ve třetích zemích včetně názvu registračního orgánu nebo orgánů a registračního čísla nebo čísel, pokud existují.

2. Auditorské subjekty ze třetích zemí zaregistrované podle článku 45 se v rejstříku označí zřetelně jako auditorské subjekty ze třetích zemí, a nikoli jako auditorské společnosti.

Článek 18

Aktualizace registračních údajů

Členské státy zajistí, aby statutární auditori a auditorské společnosti bez zbytečného odkladu oznamovali příslušným orgánům, které vedou veřejný rejstřík, každou změnu údajů uvedených ve veřejném rejstříku. Rejstřík je po oznámení bez zbytečného odkladu aktualizován.

Článek 19

Odpovědnost za registrační údaje

Údaje poskytnuté příslušným orgánům podle článků 16, 17 a 18 podepisuje statutární auditor nebo auditorská společnost. Pokud příslušný orgán požaduje zpřístupnění údajů elektronickou formou, lze to provést například prostřednictvím elektronického podpisu ve smyslu čl. 2 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/93/ES ze dne 13. prosince 1999 o zásadách Společenství pro elektronické podpisy⁽¹⁾.

Článek 20

Jazyk

1. Údaje zanesené do veřejného rejstříku se uvádějí v jednom z jazyků povolených podle jazykových předpisů platných v daném členském státě.

2. Členské státy mohou dále povolit, aby byly do veřejného rejstříku tyto údaje zaneseny v kterémkoli dalším úředním jazyce nebo úředních jazycích Společenství. Členské státy mohou požadovat ověření překladu údajů.

Ve všech případech dotýčný členský stát zajistí, aby rejstřík uváděl, zda je překlad ověřený či nikoli.

KAPITOLA IV

PROFESNÍ ETIKA, NEZÁVISLOST, OBJEKTIVITA, DŮVĚRNOST A PROFESNÍ TAJEMSTVÍ

Článek 21

Profesní etika

1. Členské státy zajistí, aby se na všechny statutární auditory a auditorské společnosti vztahovaly zásady profesní etiky, jež zahrnují přinejmenším jejich funkci ve veřejném zájmu, jejich bezúhonnost a nestrannost a jejich odbornou způsobilost a náležitou péči.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 13, 19.1.2000, s. 12.

2. S cílem zajistit důvěru v auditorskou činnost a jednotné uplatňování odstavce 1 může Komise postupem podle čl. 48 odst. 2 přijmout prováděcí opatření týkající se zásad profesní etiky.

Článek 22

Nezávislost a nestrannost

1. Členské státy zajistí, aby statutární auditoři nebo auditorské společnosti byli při provádění povinného auditu nezávislí na auditovaném subjektu a nepodíleli se na rozhodování auditovaného subjektu.

2. Členské státy zajistí, aby statutární auditor nebo auditorská společnost neprováděli povinný audit, existuje-li jakýkoli přímý nebo nepřímý finanční, obchodní, zaměstnanecký nebo jiný vztah, včetně poskytování dalších neauditorských služeb, mezi statutárním auditorem, auditorskou společností nebo sítí a auditovaným subjektem, na základě kterého by nestranná, rozumná a informovaná třetí osoba došla k závěru, že je nezávislost statutárního auditora nebo auditorské společnosti ohrožena. Jestliže je nezávislost statutárního auditora nebo auditorské společnosti ohrožena skutečnostmi, jako je sebehodnocení, existence vlastního zájmu, protekční vztah, spřízněnost, spoléhání nebo zastrašování, musí statutární auditor nebo auditorská společnost uplatnit ochranná opatření s cílem tyto hrozby zmírnit. Je-li význam hrozeb ve srovnání s uplatněnými ochrannými opatřeními takový, že nezávislost statutárního auditora nebo auditorské společnosti je přesto ohrožena, statutární auditor nebo auditorská společnost povinný audit neprovede.

Členské státy kromě toho zajistí, aby v případech týkajících se subjektů veřejného zájmu, a je-li nutné chránit nezávislost statutárního auditora nebo auditorské společnosti, neprováděl statutární auditor nebo auditorská společnost povinný audit v případě sebehodnocení nebo existence vlastního zájmu.

3. Členské státy zajistí, aby statutární auditor nebo auditorská společnost v pracovních materiálech k auditu dokumentovali všechna významná ohrožení své nezávislosti, jakož i opatření přijatá k jejich zmírnění.

4. S cílem zajistit důvěru v auditorskou činnost a jednotné uplatňování odstavců 1 a 2 může Komise postupem podle čl. 48 odst. 2 přijmout založená na zásadách prováděcí opatření, která se týkají:

- a) hrozeb a ochranných opatření uvedených v odstavci 2;
- b) situace, kdy význam hrozeb uvedených v odstavci 2 je takový, že nezávislost statutárního auditora nebo auditorské společnosti je ohrožena;

- c) případů sebehodnocení a existence vlastního zájmu uvedených v odst. 2 druhém pododstavci, ve kterých povinný audit může nebo nesmí být proveden.

Článek 23

Důvěrnost a profesní tajemství

1. Členské státy zajistí, aby všechny informace a dokumenty, k nimž má statutární auditor nebo auditorská společnost při provádění povinného auditu přístup, byly chráněny vhodnými pravidly o důvěrnosti a profesním tajemství.

2. Pravidla o důvěrnosti a profesním tajemství týkající se statutárních auditorů nebo auditorských společností nesmějí ohrozit uplatňování této směrnice.

3. Jsou-li statutární auditor nebo auditorská společnost nahrazeni jiným statutárním auditorem nebo auditorskou společností, poskytnou novému statutárnímu auditorovi nebo auditorské společnosti přístup ke všem významným informacím, které se týkají auditovaného subjektu.

4. Odstavce 1 a 2 se použijí také na statutárního auditora nebo auditorskou společnost, kteří na auditorském úkolu přestali pracovat, a na bývalého statutárního auditora nebo auditorskou společnost ve vztahu k takovému auditorskému úkolu.

Článek 24

Nezávislost a nestrannost statutárních auditorů, kteří provádějí povinný audit jménem auditorských společností

Členské státy zajistí, aby vlastníci nebo společníci nebo akcionáři auditorské společnosti ani členové správních, řídicích a dozorčích orgánů této společnosti nebo sesterské společnosti nezasahovali do provádění povinného auditu způsobem, který ohrožuje nezávislost a nestrannost statutárního auditora provádějícího povinný audit jménem auditorské společnosti.

Článek 25

Odměny za audit

Členské státy zajistí, aby fungovala vhodná pravidla, která zajistí, že odměny za povinný audit nejsou:

- a) ovlivňovány poskytováním doplňkových služeb auditovanému subjektu ani stanovovány na jejich základě;
- b) založeny na jakékoli podmíněnosti.

KAPITOLA V

Článek 27

AUDITORSKÉ STANDARDY A ZPRÁVA AUDITORA

Povinný audit konsolidovaných účetních závěrek

Článek 26

Auditorské standardy

1. Členské státy vyžadují, aby statutární auditoři a auditorské společnosti prováděli povinné audity v souladu s mezinárodními auditorskými standardy přijatými Komisí postupem podle čl. 48 odst. 2. Členské státy mohou používat určitý vnitrostátní auditorský standard do doby, než Komise přijme mezinárodní auditorský standard upravující stejnou problematiku. Přijaté mezinárodní auditorské standardy se vyhláší v plném znění v každém z úředních jazyků Společenství v *Úředním věstníku Evropské unie*.

2. Komise může postupem podle čl. 48 odst. 2 rozhodnout o použitelnosti mezinárodních auditorských standardů ve Společenství. Komise přijme mezinárodní auditorské standardy pro použití ve Společenství, pouze pokud:

- a) byly vypracovány patřičným, náležitým a průhledným způsobem pod veřejným dohledem a jsou obecně přijímány na mezinárodní úrovni;
- b) přispívají k vysokému stupni důvěryhodnosti a kvalitě roční účetní závěrky nebo konsolidované účetní závěrky v souladu se zásadami stanovenými v čl. 2 odst. 3 směrnice 78/660/EHS a v čl. 16 odst. 3 směrnice 83/349/EHS a
- c) odpovídají evropskému veřejnému zájmu.

3. Členské státy mohou zavést auditorské postupy nebo požadavky doplňující mezinárodní auditorské standardy nebo ve výjimečných případech vyloučit použití části mezinárodních auditorských standardů, pouze pokud vyplývají z konkrétních vnitrostátních právních požadavků týkajících se rozsahu povinného auditu. Členské státy zajistí, že tyto auditorské postupy nebo požadavky jsou v souladu s odst. 2 písm. b) a c), a před jejich přijetím o nich informují Komisi a členské státy. Ve výjimečných případech vyloučení použití části určitého mezinárodního auditorského standardu sdělí členské státy Komisi a ostatním členským státům své zvláštní vnitrostátní právní požadavky a důvody pro jejich zachování nejméně šest měsíců před vnitrostátním přijetím mezinárodního auditorského standardu nebo v případě požadavků, které již existují v době přijetí mezinárodního auditorského standardu, nejpozději tři měsíce po přijetí tohoto mezinárodního auditorského standardu.

4. Členské státy mohou zavést dodatečné požadavky týkající se povinného auditu ročních a konsolidovaných účetních závěrek na období končící dnem 29. června 2010.

Členské státy zajistí, že v případě povinného auditu konsolidovaných účetních závěrek skupiny podniků:

- a) nese auditor skupiny plnou odpovědnost za zprávu auditora týkající se konsolidované účetní závěrky;
- b) provádí auditor skupiny přezkum a uchovává dokumentaci o přezkumu auditorské činnosti provedené jedním nebo více auditory ze třetí země, statutárními auditory, auditorskými subjekty ze třetí země nebo auditorskými společnostmi pro účely auditu skupiny. Auditor skupiny uchovává takovou dokumentaci, která příslušnému orgánu umožňuje řádné přezkoumání činnosti auditora skupiny;
- c) je-li součástí skupiny podniků auditovaná jedním nebo více auditory nebo auditorskými subjekty ze třetí země, s níž není uzavřeno pracovní ujednání uvedené v článku 47, odpovídá auditor skupiny za to, že je orgánům veřejného dohledu na jejich žádost řádně předložena dokumentace o auditu provedeném jedním nebo více auditory nebo auditorskými subjekty ze třetí země, včetně pracovních materiálů významných pro audit skupiny. Aby zajistil předložení této dokumentace, musí auditor skupiny uchovávat kopii takové dokumentace, dohodnout si s auditorem nebo auditorským subjektem ze třetí země neomezený přístup na požádání, nebo provést jiné vhodné opatření. Brání-li právní nebo jiná překážka předání pracovních materiálů k auditu ze třetí země auditorovi skupiny, musí dokumentace, kterou uchovává auditor skupiny, obsahovat důkaz, že provedl náležité úkony, aby k dokumentaci k auditu získal přístup, a v případě jiných než právních překážek vyplývajících z právních předpisů dané země důkaz o takové překážce.

Článek 28

Zpráva auditora

1. Pokud auditorská společnost provádí povinný audit, musí být zpráva auditora podepsaná alespoň statutárním auditorem nebo auditory, kteří provádějí povinný audit jménem auditorské společnosti. Za výjimečných okolností mohou členské státy stanovit, že tento podpis nemusí být zveřejněn, pokud by toto zveřejnění mohlo vést k bezprostřednímu a závažnému ohrožení osobní bezpečnosti kohokoli. Jméno této osoby nebo osob musí být vždy známo dotčeným příslušným orgánům.

2. Bez ohledu na čl. 51a odst. 1 směrnice 78/660/EHS může Komise v případě, že nepřijme společný standard pro zprávu auditora v souladu s čl. 26 odst. 1 této směrnice, přijmout postupem podle čl. 48 odst. 2 této směrnice, s cílem posílit důvěru veřejnosti v auditorskou činnost, společný standard pro zprávu auditora pro roční účetní závěrku nebo konsolidovanou účetní závěrku, které byly sestaveny v souladu se schválenými mezinárodními účetními standardy.

KAPITOLA VI

ZAJIŠTĚNÍ KVALITY

Článek 29

Systémy zajištění kvality

1. Každý členský stát zajistí, aby se na všechny statutární auditory a auditorské společnosti vztahoval systém zajištění kvality, který splňuje alespoň tato kritéria:

- a) systém zajištění kvality je uspořádán takovým způsobem, aby fungoval nezávisle na kontrolovaných statutárních auditorech a auditorských společnostech a aby podléhal veřejnému dohledu podle kapitoly VIII;
- b) financování systému zajištění kvality je bezpečné a není vystaveno žádnému nepatřičnému vlivu ze strany statutárních auditorů nebo auditorských společností;
- c) systém zajištění kvality má vhodné zdroje;
- d) osoby, které provádějí přezkumy zajištění kvality, mají náležité odborné vzdělání a patřičné zkušenosti v oblasti povinného auditu a účetního výkaznictví a zároveň zvláštní školení o přezkumu zajištění kvality;
- e) výběr osob provádějících přezkum pro konkrétní úkoly přezkumu zajištění kvality se provádí objektivním postupem navrženým tak, aby bylo zajištěno, že neexistuje střet zájmů mezi osobami provádějícími přezkum a kontrolovaným statutárním auditorem nebo auditorskou společností;
- f) rozsah přezkumu zajištění kvality podpořený vhodným prověřením vybraných auditorských spisů zahrnuje posouzení dodržování použitelných auditorských standardů a požadavků na nezávislost, množství a kvality vynaložených zdrojů, účtovaných auditorských odměn a vnitřního systému řízení kvality auditorské společnosti;
- g) přezkum zajištění kvality je předmětem zprávy, která obsahuje hlavní závěry přezkumu zajištění kvality;
- h) přezkumy zajištění kvality se provádějí nejméně jednou za šest let;

i) celkové výsledky systému zajištění kvality se každý rok zveřejňují;

j) statutární auditor nebo auditorská společnost naplní v přiměřené době doporučení přezkumů kvality.

Nejsou-li doporučení podle písmene j) naplněna, podléhá statutární auditor nebo auditorská společnost ve stanovených případech systému vyšetřování a sankcí podle článku 30.

2. Komise může postupem podle čl. 48 odst. 2 přijmout prováděcí opatření, aby zvýšila důvěru veřejnosti v auditorskou činnost a zajistila jednotné uplatňování odst. 1 písm. a), b) a e) až j).

KAPITOLA VII

VYŠETŘOVÁNÍ A SANKCE

Článek 30

Systémy vyšetřování a sankcí

1. Členské státy zajistí, aby existovaly účinné systémy vyšetřování a sankcí pro odhalování, nápravu a prevenci nesprávného provádění povinného auditu.

2. Aniž jsou dotčeny režimy občanskoprávní odpovědnosti jednotlivých členských států, zavedou členské státy účinné, přiměřené a odrazující sankce ve vztahu ke statutárním auditorům a auditorským společnostem pro případy, kdy povinné auditu nejsou prováděny v souladu s předpisy přijatými k provedení této směrnice.

3. Členské státy zajistí, aby přijatá opatření a sankce uvalené na statutární auditory a auditorské společnosti byly odpovídajícím způsobem zveřejněny. Sankce zahrnují možnost zrušení schválení.

Článek 31

Odpovědnost auditorů

Do 1. ledna 2007 předloží Komise zprávu o dopadu současných vnitrostátních pravidel o odpovědnosti na provádění povinných auditů na evropských kapitálových trzích a na pojistné podmínky pro statutární auditory a auditorské společnosti, včetně objektivní analýzy omezení finanční odpovědnosti. Komise zajistí, bude-li to vhodné, veřejnou konzultaci. V souvislosti s touto zprávou předloží Komise, pokud to bude považovat za vhodné, doporučení členským státům.

KAPITOLA VIII

Článek 33

VEŘEJNÝ DOHLED A REGULAČNÍ UJEDNÁNÍ MEZI
ČLENSKÝMI STÁTYSpolupráce mezi systémy veřejného dohledu na úrovni
Společenství

Článek 32

Zásady veřejného dohledu

1. Členské státy vybudují účinný systém veřejného dohledu nad statutárními auditory a auditorskými společnostmi založený na zásadách stanovených v odstavcích 2 až 7.

2. Všichni statutární auditoři a auditorské společnosti podléhají veřejnému dohledu.

3. Systém veřejného dohledu je řízen osobami mimo profese, které mají znalosti z oblastí týkajících se povinných auditů. Členské státy mohou nicméně umožnit, aby se v menšinovém zastoupení zapojili do řízení systému veřejného dohledu odborníci z praxe. Osoby zapojené do řízení systému veřejného dohledu jsou vybírány nezávislým a průhledným jmenovacím postupem.

4. Systém veřejného dohledu nese konečnou odpovědnost za dohled nad:

- a) schvalováním a registrací statutárních auditorů a auditorských společností;
- b) přijímáním norem profesní etiky, standardů vnitřního řízení kvality auditorských společností a provádění auditu a
- c) průběžným vzděláváním, systémem zajištění kvality a systémem vyšetřování a disciplinárních opatření.

5. Systém veřejného dohledu je v případě potřeby oprávněn vést vyšetřování ve vztahu ke statutárním auditorům a auditorským společnostem a přijímat vhodná opatření.

6. Systém veřejného dohledu je průhledný. Patří k němu zveřejňování ročního programu činnosti a zpráv o činnosti.

7. Systém veřejného dohledu je financován vhodným způsobem. Financování systému veřejného dohledu je bezpečné a není vystaveno nepatřičnému vlivu ze strany statutárních auditorů nebo auditorských společností.

Členské státy zajistí, aby regulační ujednání mezi systémy veřejného dohledu umožňovalo účinnou spolupráci na úrovni Společenství v oblasti činností dohledu členských států. K tomuto účelu zřídí členské státy jeden subjekt zvláště příslušný pro zajišťování této spolupráce.

Článek 34

Vzájemné uznávání a regulační ujednání mezi členskými
státy

1. Regulační ujednání mezi členskými státy dodržují zásady regulace a dohledu domovského státu v členském státě, v němž je statutární auditor nebo auditorská společnost schválena a ve kterém má auditovaný subjekt sídlo.

2. V případě povinného auditu konsolidovaných účetních závěrek nesmí členský stát požadující povinný audit konsolidované účetní závěrky uložit v souvislosti s povinným auditem dodatečné požadavky týkající se registrace, přezkumu zajištění kvality, auditorských standardů, profesní etiky a nezávislosti statutárního auditora nebo auditorské společnosti provádějící povinný audit dceřiné společnosti se sídlem v jiném členském státě.

3. V případě společnosti, jejíž cenné papíry se obchodují na regulovaném trhu v jiném členském státě, než je stát, ve kterém má společnost sídlo, nesmí členský stát, ve kterém se cenné papíry obchodují, uložit v souvislosti s povinným auditem dodatečné požadavky týkající se registrace, přezkumu zajištění kvality, auditorských standardů, profesní etiky a nezávislosti statutárního auditora nebo auditorské společnosti provádějící povinný audit roční účetní závěrky nebo konsolidované účetní závěrky dané společnosti.

Článek 35

Určení příslušných orgánů

1. Členské státy určí jeden nebo více příslušných orgánů pro účely plnění úkolů stanovených touto směrnicí. Členské státy uvědomí Komisi o orgánech, které určí.

2. Příslušné orgány jsou uspořádány takovým způsobem, aby nedocházelo ke střetu zájmů.

Článek 36

Profesní tajemství a regulační spolupráce mezi členskými státy

1. Orgány členských států příslušné pro schvalování, registraci, zajištění kvality, kontrolu a disciplínu vzájemně spolupracují, kdykoli je to pro účely provádění jejich povinností podle této směrnice nutné. Orgány členského státu příslušné pro schvalování, registraci, zajištění kvality, kontrolu a disciplínu poskytují pomoc příslušným orgánům jiných členských států. Příslušné orgány si zejména vyměňují informace a spolupracují při vyšetřováních, která se týkají provádění povinných auditů.

2. Povinnost zachovávat profesní tajemství se vztahuje na všechny osoby, které jsou nebo byly zaměstnány příslušnými orgány. Informace, na které se vztahuje profesní tajemství, nesmějí být sděleny žádné jiné osobě či orgánu, nestanoví-li jinak právní předpis nebo správní postupy členského státu.

3. Odstavec 2 nebrání příslušným orgánům ve výměně důvěrných informací. Na takto vyměněné informace se vztahuje povinnost zachovávat profesní tajemství, kterou jsou osoby zaměstnané nebo dříve zaměstnané příslušnými orgány vázány.

4. Příslušné orgány poskytnou na požádání a bez zbytečného odkladu informace požadované pro účely uvedené v odstavci 1. V případě potřeby přijmou příslušné orgány, které takovou žádost obdrží, bez zbytečného odkladu nezbytná opatření, aby požadované informace shromáždily. Na takto dodané informace se vztahuje povinnost zachovávat profesní tajemství, kterou jsou osoby zaměstnané nebo dříve zaměstnané příslušnými orgány, které obdrží informace, vázány.

Pokud dožádaný příslušný orgán není schopen dodat požadované informace bez zbytečného odkladu, uvede o tom příslušný orgán důvody.

Příslušné orgány mohou odmítnout vyhovět žádosti o poskytnutí informací, pokud:

a) by poskytnutí informace mohlo mít nepříznivý vliv na svrchovanost, bezpečnost nebo veřejný pořádek dožádaného státu nebo porušit vnitrostátní bezpečnostní předpisy;

b) již bylo zahájeno soudní řízení před orgány dožádaného státu týkající se stejných činů a proti stejným statutárním auditorům a auditorským společnostem nebo

c) příslušné orgány dožádaného státu již vynesly pravomocný rozsudek nad stejnými statutárními auditory nebo auditorskými společnostmi za stejné činy.

Aniž jsou dotčeny jejich povinnosti v soudních řízeních, mohou příslušné orgány použít informace, které přijmou podle odstavce 1, pouze pro výkon svých pravomocí v oblasti působnosti této směrnice a v souvislosti se správním nebo soudním řízením, které se konkrétně týká výkonu těchto pravomocí.

5. Shledá-li se příslušný orgán, že na území jiného členského státu jsou nebo byly prováděny činnosti porušující tuto směrnici, oznámí tento závěr co nejkonkrétněji příslušnému orgánu tohoto jiného členského státu. Příslušný orgán jiného členského státu přijme vhodná opatření. Uvede o tom příslušný orgán o výsledku a v možném rozsahu i o významném prozatímním vývoji.

6. Příslušný orgán jednoho členského státu může rovněž požádat, aby příslušný orgán jiného členského státu provedl vyšetřování na území tohoto jiného státu.

Může dále požádat, aby jeho vlastní pracovníci mohli v průběhu vyšetřování doprovázet pracovníky příslušného orgánu tohoto jiného členského státu.

Nad vyšetřováním vykonává obecný dohled členský stát, na jehož území probíhá.

Příslušné orgány mohou odmítnout jednat na základě žádosti o provedení vyšetřování podle prvního pododstavce nebo žádosti, aby jeho pracovníci byli doprovázeni pracovníky příslušného orgánu jiného členského státu, jak je stanoveno ve druhém pododstavci, pokud:

a) takové vyšetřování může mít nepříznivý vliv na svrchovanost, bezpečnost nebo veřejný pořádek dožádaného státu nebo

b) v souvislosti se stejnými kroky bylo proti stejným osobám v dožádaném státě již zahájeno soudní řízení nebo

KAPITOLA X

c) příslušné orgány dožádaného státu již vynesly pravomocný rozsudek nad takovými osobami za stejné činy.

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ PRO POVINNÝ AUDIT SUBJEKTŮ VEŘEJNÉHO ZÁJMU

7. Komise může postupem podle čl. 48 odst. 2 přijmout prováděcí opatření, aby usnadnila spolupráci mezi příslušnými orgány ohledně postupů pro výměnu informací a způsobů přeshraničních vyšetřování uvedených v odstavcích 2 až 4 tohoto článku.

Článek 39

Použitelnost na subjekty veřejného zájmu nekotované na regulovaném trhu

KAPITOLA IX

JMENOVÁNÍ A ODVOLÁNÍ

Článek 37

Jmenování statutárních auditorů a auditorských společností

1. Statutárního auditora nebo auditorskou společnost jmenuje valná hromada společníků, akcionářů nebo členů auditovaného subjektu.

2. Členské státy mohou povolit alternativní systémy nebo způsoby jmenování statutárního auditora nebo auditorské společnosti za předpokladu, že tyto systémy nebo způsoby zajistí nezávislost statutárního auditora nebo auditorské společnosti na výkonných členech správního orgánu nebo na řídicím orgánu auditovaného subjektu.

Článek 38

Odvolání a odstoupení statutárních auditorů a auditorských společností

1. Členské státy zajistí, aby statutární auditori nebo auditorské společnosti mohli být odvoláni, pouze pokud existují řádné důvody. Rozdílnost názorů na účetní řešení nebo auditorské postupy není řádným důvodem pro odvolání.

2. Členské státy zajistí, aby auditovaný subjekt i statutární auditor nebo auditorská společnost informovali orgán nebo orgány příslušné pro veřejný dohled o odvolání nebo odstoupení statutárního auditora nebo auditorské společnosti v průběhu plnění auditorského úkolu a aby tento krok dostatečně odůvodnili.

Článek 40

Zpráva o průhlednosti

1. Členské státy zajistí, aby statutární auditori a auditorské společnosti provádějící povinný audit subjektů veřejného zájmu zveřejnili na svých internetových stránkách do tří měsíců po skončení účetního období výroční zprávy o průhlednosti, které obsahují alespoň tyto údaje:

- a) popis právní struktury a vlastnictví;
- b) pokud auditorská společnost patří do sítě, popis sítě a právního a strukturálního uspořádání v síti;
- c) popis struktury řízení auditorské společnosti;
- d) popis vnitřního systému řízení kvality auditorské společnosti a prohlášení správního nebo řídicího orgánu o účinnosti jeho fungování;
- e) údaj o tom, kdy byl proveden poslední přezkum zajištění kvality podle článku 29;
- f) seznam subjektů veřejného zájmu, u kterých auditorská společnost prováděla audit v předchozím účetním období;
- g) prohlášení o nezávislosti činnosti auditorské společnosti, které rovněž potvrdí, že byl proveden vnitřní přezkum dodržování nezávislosti;
- h) prohlášení o strategii, kterou auditorská společnost sleduje v oblasti průběžného vzdělávání statutárních auditorů podle článku 13;

- i) finanční informace, které ukazují význam auditorské společnosti, jako je celkový obrat rozdělený na odměny za povinný audit ročních účetních závěrek a konsolidovaných účetních závěrek a odměny účtované za jiné ověřovací služby, služby daňového poradenství a další neauditorské služby;
- j) informace o tom, na základě čeho se vypočítává odměna partnera.

Členské státy nemusí za výjimečných okolností uplatnit požadavek uvedený v písmenu f) v rozsahu nezbytném ke snížení bezprostředního a závažného ohrožení osobní bezpečnosti kohokoli.

2. Zprávu o průhlednosti podepisuje statutární auditor nebo auditorská společnost. Je možné tak učinit například elektronickým podpisem ve smyslu čl. 2 odst. 1 směrnice 1999/93/ES.

Článek 41

Výbor pro audit

1. Každý subjekt veřejného zájmu musí mít výbor pro audit. Členský stát určí, zda se musí výbory pro audit skládat z nevykonných členů správního orgánu nebo členů dozorčího orgánu auditovaného subjektu nebo členů jmenovaných valnou hromadou akcionářů auditovaného subjektu. Alespoň jeden člen výboru pro audit musí být nezávislý a musí mít účetní nebo auditorskou kvalifikaci.

Členské státy mohou povolit, aby mohly v subjektech veřejného zájmu, které splňují kritéria čl. 2 odst. 1 písm. f) směrnice 2003/71/ES⁽¹⁾ funkce přidělené výboru pro audit vykonávat správní nebo dozorčí orgán jako celek, a to alespoň za předpokladu, že je-li předseda takového orgánu výkonný člen, není předsedou výboru pro audit.

2. Aniž je dotčena odpovědnost členů správních, řídicích nebo dozorčích orgánů nebo jiných členů jmenovaných valnou hromadou akcionářů auditovaného subjektu, výbor pro audit mimo jiné:

- a) sleduje postup účetního výkaznictví;
- b) sleduje účinnost vnitřní kontroly společnosti, vnitřního auditu a případně systémů řízení rizik;
- c) sleduje povinný audit ročních a konsolidovaných účetních závěrek;

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/71/ES ze dne 4. listopadu 2003 o prospektu, který má být zveřejněn při veřejné nabídce nebo přijetí cenných papírů k obchodování (Úř. věst. L 345, 31.12.2003, s. 64).

- d) posuzuje a sleduje nezávislost statutárního auditora nebo auditorské společnosti, a zejména poskytování doplňkových služeb auditovanému subjektu.

3. Návrh správního orgánu nebo dozorčího orgánu na jmenování statutárního auditora nebo auditorské společnosti v subjektu veřejného zájmu se opírá o doporučení výboru pro audit.

4. Statutární auditor nebo auditorská společnost podává výboru pro audit zprávy o klíčových záležitostech vyplývajících z povinného auditu, zejména o zásadních nedostatcích ve vnitřní kontrole ve vztahu k postupu účetního výkaznictví.

5. Členské státy mohou povolit či rozhodnout, že se odstavce 1 až 4 nevztahují na kterýkoli subjekt veřejného zájmu, který má orgán vykonávající rovnocenné funkce jako výbor pro audit, jenž vznikl a funguje v souladu s platnými předpisy členského státu, v němž je auditovaný subjekt registrován. V tom případě tento subjekt uvede, který orgán tyto funkce plní a jaké je jeho složení.

6. Členské státy mohou zprostit povinnosti mít výbor pro audit:

- a) subjekt veřejného zájmu, který je dceřinou společností ve smyslu článku 1 směrnice 83/349/EHS, pokud dotýčný subjekt splňuje na úrovni skupiny požadavky stanovené v odstavcích 1 až 4 tohoto článku;
- b) subjekt veřejného zájmu, který je subjektem kolektivního investování ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice 85/611/EHS; členské státy mohou také zprostit subjekty veřejného zájmu, jejichž jediným předmětem činnosti je kolektivní investování kapitálu poskytovaného veřejností, které fungují na základě zásady rozložení rizik a které neusilují o převzetí právní či řídicí kontroly nad emitentem svých podkladových investic, za předpokladu, že jsou tyto subjekty povoleny, podléhají dohledu příslušných orgánů a mají depozitáře, který vykonává činnost rovnocenné činností podle směrnice 85/611/EHS;
- c) subjekt veřejného zájmu, jehož jedinou činností je jednat jako emitent cenných papírů zajištěných aktivy ve smyslu čl. 2 bodu 5 nařízení Komise (ES) č. 809/2004⁽²⁾. V těchto případech členské státy požadují na subjektu, aby vysvětlil veřejnosti důvody, proč nepovažuje za vhodné mít výbor pro audit ani správní či dozorčí orgán pověřený vykonáváním činností výboru pro audit;

⁽²⁾ Úř. věst. L 149, 30.4.2004, s. 1.

d) úvěrovou instituci ve smyslu čl. 1 bodu 1 směrnice 2000/12/ES, jejíž podíly nebo akcie nejsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu členského státu ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 14 směrnice 2004/39/ES a která trvale nebo opakovaně vydává pouze dluhové cenné papíry, za předpokladu, že je celková jmenovitá hodnota všech takových dluhových cenných papírů nižší než 100 000 000 EUR a že nezveřejnila prospekt podle směrnice 2003/71/ES.

Článek 42

Nezávislost

1. Vedle článků 22 a 24 členské státy zajistí, aby statutární auditóři nebo auditorské společnosti, které provádějí povinný audit subjektu veřejného zájmu:

a) každoročně potvrdili písemně výboru pro audit svou nezávislost na auditovaném subjektu veřejného zájmu;

b) každoročně sdělili výboru pro audit doplňkové služby poskytnuté auditovanému subjektu a

c) projednávali s výborem pro audit ohrožení své nezávislosti a opatření použitá k jejich zmírnění, což dokumentují podle čl. 22 odst. 3.

2. Členské státy zajistí, aby klíčový auditorský partner nebo partneři odpovědní za provádění povinného auditu byli při provádění auditorské zakázky vystřídáni nejpozději do sedmi let od jmenování a aby se opět mohli účastnit auditu auditovaného subjektu po uplynutí nejméně dvou let.

3. Statutární auditor nebo klíčový auditorský partner, který provádí povinný audit jménem auditorské společnosti, nesmí přijmout klíčovou řídicí funkci v auditovaném subjektu před uplynutím nejméně dvou let poté, co odstoupil jako statutární auditor nebo klíčový auditorský partner z provádění auditorské zakázky.

Článek 43

Zajištění kvality

Přezkum zajištění kvality uvedený v článku 29 se musí u statutárních auditorů nebo auditorských společností, kteří provádějí audit subjektů veřejného zájmu, provádět alespoň jednou za tři roky.

KAPITOLA XI

MEZINÁRODNÍ HLEDISKA

Článek 44

Schvalování auditorů ze třetích zemí

1. Za podmínky vzájemnosti mohou příslušné orgány členského státu schválit auditora ze třetí země jako statutárního auditora, pokud tato osoba předloží doklad, že splňuje požadavky rovnocenné požadavkům stanoveným v člincích 4 a 6 až 13.

2. Dříve, než příslušné orgány členského státu schválí auditora ze třetí země, který splňuje požadavky odstavce 1, uplatní požadavky uvedené v článku 14.

Článek 45

Registrace auditorů a auditorských subjektů ze třetích zemí a dohled nad nimi

1. Příslušné orgány členského státu zaregistrují v souladu s články 15 a 17 všechny auditory a auditorské subjekty ze třetích zemí, kteří předloží zprávu auditora týkající se roční účetní závěrky a konsolidované účetní závěrky společnosti se sídlem mimo Společenství, jejíž převoditelné cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu tohoto členského státu ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 14 směrnice 2004/39/ES, s výjimkou případu, kdy společnost vydává pouze dluhopisy přijaté k obchodování na regulovaném trhu v členském státě ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. b) směrnice 2004/109/ES⁽¹⁾, je-li jmenovitá hodnota jednotlivého cenného papíru nejméně 50 000 EUR nebo, v případě dluhopisů se jmenovitou hodnotou v jiné měně, se ke dni vydání rovná nejméně 50 000 EUR.

2. Použijí se články 18 a 19.

3. Členské státy podrobí registrované auditory a auditorské subjekty ze třetích zemí svým systémům dohledu, zajištění kvality a vyšetřování a sankcí. Členský stát může osvobodit registrované auditory a auditorské subjekty ze třetích zemí od povinnosti podrobit se jeho systému zajištění kvality, pokud systém zajištění kvality jiného členského státu nebo třetí země, který byl vyhodnocen jako rovnocenný v souladu s článkem 46, provedl přezkum kvality tohoto auditora nebo auditorského subjektu ze třetí země v průběhu předcházejících tří let.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/109/ES ze dne 15. prosince 2004 o harmonizaci požadavků na průhlednost týkajících se informací o emitentech, jejichž cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu (Úř. věst. L 390, 31.12.2004, s. 38).

4. Aniž je dotčen článek 46, nemá zpráva auditora týkající se roční účetní závěrky nebo konsolidované účetní závěrky podle odstavce 1 tohoto článku, pokud byla vypracována auditorem nebo auditorským subjektem ze třetí země, kteří nejsou zaregistrováni v členském státě, v tomto členském státě právní účinky.

5. Členský stát může zaregistrovat auditorský subjekt ze třetí země, pouze pokud:

- a) tento auditorský subjekt splňuje požadavky rovnocenné požadavkům stanoveným v čl. 3 odst. 3;
- b) většina členů správního nebo řídicího orgánu auditorského subjektu ze třetí země splňuje požadavky rovnocenné požadavkům stanoveným v člancích 4 až 10;
- c) auditor ze třetí země provádějící audit jménem auditorského subjektu ze třetí země splňuje požadavky rovnocenné požadavkům stanoveným v člancích 4 až 10;
- d) audity roční účetní závěrky nebo konsolidované účetní závěrky uváděné v odstavci 1 jsou prováděny v souladu s mezinárodními auditorskými standardy uvedenými v článku 26 a s požadavky stanovenými v člancích 22, 24 a 25 nebo s rovnocennými standardy a požadavky;
- e) tento auditorský subjekt zveřejní na své internetové stránce výroční zprávu o průhlednosti, která obsahuje informace uvedené v článku 40 nebo splňuje rovnocenné požadavky na zveřejnění.

6. S cílem zajistit jednotné používání odst. 5 písm. d) hodnotí rovnocennost v něm uvedenou Komise ve spolupráci s členskými státy a rozhoduje o ní Komise postupem podle čl. 48 odst. 2. Dokud Komise nepřijme rozhodnutí, mohou rovnocennost zmíněnou v odst. 5 písm. d) tohoto článku hodnotit členské státy.

Článek 46

Odchylky v případě rovnocennosti

1. Členské státy nemusí použít nebo mohou upravit požadavky čl. 45 odst. 1 a 3 na základě vzájemnosti pouze v případě, že tito auditori nebo auditorské subjekty ze třetích zemí podléhají systémům veřejného dohledu, zajištění kvality a vyšetřování a sankcí ve třetí zemi, které splňují požadavky rovnocenné požadavkům podle článků 29, 30 a 32.

2. S cílem zajistit jednotné používání odstavce 1 hodnotí uvedenou rovnocennost Komise ve spolupráci s členskými státy a rozhoduje o ní Komise postupem podle čl. 48 odst. 2.

Členské státy mohou hodnotit rovnocennost zmíněnou v odstavci 1 nebo se mohou spoléhat na hodnocení jiných členských států, dokud Komise nepřijme rozhodnutí. Pokud Komise rozhodne, že požadavek rovnocennosti zmíněný v odstavci 1 tohoto článku není splněn, může umožnit dotčeným auditorům a auditorským subjektům pokračovat v auditorské činnosti v souladu s požadavky dotyčného členského státu po přiměřenou přechodnou dobu.

3. Členské státy sdělí Komisi:

- a) svá hodnocení rovnocennosti uvedená v odstavci 2 a
- b) hlavní součásti svých ujednání o spolupráci se systémy třetích zemí v oblasti veřejného dohledu, zajištění kvality a vyšetřování a sankcí na základě odstavce 1.

Článek 47

Spolupráce s příslušnými orgány třetích zemí

1. Členské státy mohou příslušným orgánům třetí země umožnit předání pracovních materiálů k auditu nebo jiných dokumentů v držení statutárních auditorů nebo auditorských společností za předpokladu, že:

- a) se tyto pracovní materiály k auditu nebo jiné dokumenty vztahují k auditům společností, které emitovaly cenné papíry v této třetí zemi nebo které jsou součástí skupiny vydávající povinnou konsolidovanou účetní závěrku v této třetí zemi;
- b) se předání uskuteční prostřednictvím příslušných orgánů domovského státu příslušným orgánům dané třetí země a na jejich žádost;
- c) příslušné orgány dotyčné třetí země splňují požadavky, které byly prohlášeny za přiměřené podle odstavce 3;
- d) existují pracovní ujednání založená na vzájemnosti, dohodnutá mezi dotýčnými příslušnými orgány;
- e) předání osobních údajů do třetí země probíhá v souladu s kapitolou IV směrnice 95/46/ES.

2. Pracovní ujednání uvedená v odst. 1 písm. d) zajistí, aby:

- a) příslušné orgány poskytly odůvodnění účelu žádosti o poskytnutí pracovních materiálů k auditu a jiných dokumentů;
- b) osoby zaměstnané nebo dříve zaměstnané příslušnými orgány třetí země, které obdržely informace, podléhaly povinnosti zachovávat profesní tajemství;

c) příslušné orgány třetí země mohly použít pracovní materiály k auditu a jiné dokumenty pouze pro výkon veřejného dohledu, zajištění kvality a vyšetřování, které splňují požadavky rovnocenné požadavkům uvedeným v člancích 29, 30 a 32;

d) žádost příslušných orgánů třetí země o poskytnutí pracovních materiálů k auditu nebo jiných dokumentů v držení statutárního auditora nebo auditorské společnosti bylo možno odmítnout:

— pokud by poskytnutí těchto pracovních materiálů nebo jiných dokumentů nepříznivě ovlivnilo svrchovanost, bezpečnost nebo veřejný pořádek Společenství nebo dožádaného členského státu nebo

— pokud již bylo před orgány dožádaného členského státu zahájeno soudní řízení proti stejným osobám týkající se stejné činnosti.

3. O přiměřenosti uvedené v odst. 1 písm. c) rozhoduje Komise postupem podle čl. 48 odst. 2 s cílem usnadnit spolupráci mezi příslušnými orgány. Hodnocení přiměřenosti se provádí ve spolupráci s členskými státy a je založeno na požadavcích článku 36 nebo na zásadně rovnocenných funkčních výsledcích. Členské státy přijmou opatření nezbytná k dosažení souladu s rozhodnutím Komise.

4. Ve výjimečných případech mohou členské státy odchýlně od odstavce 1 umožnit statutárním auditorům nebo auditorským společnostem, které schválily, aby předaly pracovní materiály k auditu nebo jiné dokumenty přímo příslušným orgánům třetí země, pokud:

a) příslušné orgány této třetí země zahájily vyšetřování;

b) předání není v rozporu s povinnostmi, které musí statutární auditori a auditorské společnosti plnit ve vztahu k předávání pracovních materiálů k auditu a jiných dokumentů svým vnitrostátním příslušným orgánům;

c) existují pracovní ujednání s příslušnými orgány této třetí země, která umožňují příslušným orgánům v členském státě přímý přístup k pracovním materiálům k auditu a jiným dokumentům auditorských subjektů z této třetí země na základě vzájemnosti;

d) žádající příslušný orgán třetí země uvědomí předem vnitrostátní příslušný orgán statutárního auditora nebo auditorské společnosti o každé přímé žádosti o informace s uvedením jejích důvodů;

e) jsou dodrženy podmínky uvedené v odstavci 2.

5. Komise může postupem podle čl. 48 odst. 2 upřesnit výjimečné případy uvedené v odstavci 4 tohoto článku s cílem usnadnit spolupráci mezi příslušnými orgány a zajistit jednotné uplatňování odstavce 4 tohoto článku.

6. Členské státy sdělí Komisi pracovní ujednání uvedená v odstavcích 1 a 4.

KAPITOLA XII

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 48

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Doba uvedená v čl. 5 odst. 6 rozhodnutí 1999/468/ES je tři měsíce.

3. Výbor přijme svůj jednací řád.

4. Aniž jsou dotčena již přijatá prováděcí opatření a článek 26, je po uplynutí dvou let po přijetí této směrnice, nejpozději však 1. dubna 2008, pozastaveno používání ustanovení, která vyžadují přijetí technických pravidel, změn a rozhodnutí v souladu s odstavcem 2. Na návrh Komise mohou Evropský parlament a Rada obnovit použitelnost dotčených ustanovení postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy a za tímto účelem je před uplynutím výše uvedené lhůty přezkoumat.

Článek 49

Změna směrnice 78/660/EHS a směrnice 83/349/EHS

1. Směrnice 78/660/EHS se mění takto:

a) V čl. 43 odst. 1 se doplňuje nový bod, který zní:

„15. odděleně celkové odměny za účetní období účtované statutárním auditorem nebo auditorskou společností za povinný audit roční účetní závěrky, celkové odměny účtované za jiné ověřovací služby, celkové odměny účtované za daňové poradenství a celkové odměny účtované za jiné neauditorské služby.

Členské státy mohou stanovit, že tento požadavek nebude uplatňován tam, kde je společnost zahrnuta do konsolidované účetní závěrky, která má být vypracována podle článku 1 směrnice 83/349/EHS, jestliže jsou tyto informace uvedeny v komentáři ke konsolidované účetní závěrce.“

b) V článku 44 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Členské státy mohou umožnit společností uvedeným v článku 11 sestavovat zkrácený komentář ke své účetní závěrce bez údajů požadovaných v čl. 43 odst. 1 bodech 5 až 12, bodě 14 písm. a) a bodě 15. V komentáři však musí být pro všechny předmětné položky zveřejněny souhrnné údaje stanovené v čl. 43 odst. 1 bodě 6.“

c) V článku 45 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Ustanovení odst. 1 písm. b) se použije také na údaje předepsané v čl. 43 odst. 1 bodě 8.

Členské státy mohou společností uvedeným v článku 27 povolit, aby údaje požadované v čl. 43 odst. 1 bodě 8 nezveřejňovaly. Členské státy mohou rovněž povolit společností uvedeným v článku 27, aby informace požadované v čl. 43 odst. 1 bodě 15 nezveřejňovaly, jestliže tyto údaje předají systému veřejného dohledu uvedenému v článku 32 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES ze dne 17. května 2006 o povinném auditu ročních a konsolidovaných účetních závěrek (*), budou-li o to tímto systémem veřejného dohledu požádány.

(*) Úř. věst. L 157, 9.6.2006, s. 87.“

2. V článku 34 směrnice 83/349/EHS se doplňuje nový bod, který zní:

„16. odděleně celkové odměny za účetní období účtované statutárním auditorem nebo auditorskou společností za povinný audit roční účetní závěrky, celkové odměny účtované za jiné ověřovací služby, celkové odměny účtované za daňové poradenství a celkové odměny účtované za jiné neauditorské služby.“

Článek 50

Zrušení směrnice 84/253/EHS

Směrnice 84/253/EHS se zrušuje s účinkem ode dne 29. června 2006. Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici.

Článek 51

Přechodné ustanovení

Na statutární auditory a auditorské společnosti, které příslušné orgány členských států schválily v souladu se směrnicí

84/253/EHS před nabytím účinnosti předpisů uvedených v čl. 53 odst. 1, se hledí, jako by byli schváleni v souladu s touto směrnicí.

Článek 52

Minimální harmonizace

Členské státy vyžadující povinný audit mohou uložit přísnější požadavky, pokud není v této směrnici stanoveno jinak.

Článek 53

Provedení

1. Členské státy přijmou a zveřejní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 29. června 2008. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

2. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

3. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 54

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 55

Určení

Tato směrnice je určena členskými státy.

Ve Štrasburku dne 17. května 2006.

Za Evropský parlament

předseda

J. BORRELL FONTELLES

Za Radu

předseda

H. WINKLER